

PETŐCZ ANDRÁS

Az árnyékok követői

Hajnalban, amikor felébredsz,
még minden és mindenki olyan
nagyon alaktalan,
amorf, szinte belefolynak a sötétségbe
a tárgyak, *átfolynak* egymásba szinte,
nem látod a határait a testeknek,
olyan zavaros, szürke, sötét minden,
mint a gondolataid, amelyek az alvásból
tűnnek át az ébredésbe, az egyik
dimenzióból a másik dimenzióba.

Hajnalban, amikor felébredek.

A tárgyak elfolyó, sötét
és amorf alakzatok,
nem tudnak, és nem
akarnak semmit, nem hiszik,
nem hihetik még, hogy ők
is valóban részesei lehetnek egy
új napnak, az ébredésnek,
és ezek a tétován széteső és kissé
bizonytalanra sikeredett szavak is,
a *hajnali szavak*, olyanokká lesznek,
mint valami sötét, *más dimenzióból*
átlépett alaktalan és sunyi kis állatok,
bántanak is, meg puhán és feketén
húznak lefelé, vissza, vissza
a mélybe.

A fény érkezése megnyugtat némileg.

A fény, a fény! Nem mindig baráti a fény,
mégis kiterjedést ad, és ezáltal átalakítja
ezeket az amorf, furcsa, széteső alakzatokat,

kiterjedést és értelmet ad mindennek,
ami körbevesz, távlatot biztosít, és tudást,
és azt üzeni, van még...

Van még valami körülhatárolható.

Van még valami körülhatárolható
és megfogható ebben a zavaros,
sötét iszapszerű valóságban,
valami megfogható,
amibe bele lehet még kapaszkodni.

Azt hiszed, minden beterít.

Azt hiszed, úgy érzed, minden
beterít, amikor ellep majd újra a sötét,
de most a tisztuló tárgyak között,
a jóleső napi szorongás még
arra biztat, van mit cselekedni.

Teret és formát kapott *kiterjedések* között.

Teret és formát kapott *kitüremkedések*
között lépkedek, újból és újból,
és lélegzem magabiztosan.
Teret és formát kapott tárgyak között
nem gondolok arra,
hogy eljönnek majd egyszer azok
az amorf, alaktalan, elfolyó,
keret nélküli lények, amelyek
a sötétből csúsznak elő,
a másik dimenzióból,
és ellepnek, legyőznek mindent,
az árnyékok társai, az azokból kilépő,
átfolyó alakzatok,
az árnyékok ismeretlen követői,
akik rácsukódnak majd egy éjjelen
a számra, a szememre.

Pantitész, spártai harcos szavai hajnalban, ütközet előtt

Milyen sötét, szürke most a reggel, de van még idő, vannak még másodperceim, perceim is talán, nem szólok társaimnak, bajtársaimnak, hadd pihenjenek, legyenek erősek majd a csatában, hol igazunkért és földünkért kell megküzdenünk, mondom magamban, hűvös és rideg a hálólhelyem, a tigris bőre, amire oly nagyon büszke vagyok, nem melegít, a tárgyak körülöttem alig felismerhetőek, és néha-néha vészjóslón kuvikkol a sötétség mélye, itt, ezen a háborús földön, ami a hazám, nincs menekvés, ezen a területen, itt, a szorosban kell megküzdenünk az igazunkért, gondolom magamban, méghozzá életre-halálra kell megküzdenünk, jönnek a perzsák, a barbárok itt vannak már a városaink alatt, sivatag országukat maguk mögött hagyták régen, és arra a világra fáj a foguk, ami a mi világunk, háborúba szólít az a kegyetlen eltökéltség, ami jellemzi őket, mondom, és ismételve magamban, hogy a harcban majd erősebb legyek, ha eljön az idő, egyre kuvikkol az éj, a madár a pusztulásomat jósolja, tudom, rideg fekhelyem körül éjjeli állatok, különös lények siklanak halkán, mintegy a tárgyakra leváltan bújnak elő, és közben egyre kiabál a kuvik, félem a hangját, de a királyom, Leonidasz arra tanított, győzzük le félelmeinket, akkor vagyunk igazán bátrak, ha legyőzzük önmagunkat, és Leonidasz valóban bölcs férfiú, akinek parancsára szívesen feláldozom mindazt, ami vagyok, a barbárok itt vannak már a városaink alatt, ők akarnak minket, nem mi akartuk őket, ők jönnek át sivatag hazájukból, és ők azok, akik lemészárolják gyermekeinket és asszonyainkat, ha úgy hozza kedvük, virrad, talpra kell állnom, már szól is a kürt, ami a háborúba hív, hallom a társakat, ahogy fegyvereikkel zörögve mennek a gyülekező helyre, a homálytól elválnak a fény, mondom magamban, és a miénk a fény, a barbároké a homály mindaddig, amíg önnön becsületünkért képesek vagyunk fegyvert ragadni, így tanított a király, Leonidasz, talán a halálba megyek ma reggel, de boldogan teszem mégis, ha félem is a halált, mert Leonidasz parancsának engedelmeskedem, és Leonidasz tudja, mit beszél, a hazáért halni jó, és Leonidasznak engedelmeskedni kötelesség.